

BAILEY HANNAH

Alive and Wells

WELLS RANCH DEEL 1

Vertaald door Marjet Schumacher

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor de stadsmeisjes in hun cowboy romance era.
En voor de plattelandsmeisjes die weten dat een
fictieve cowboy altijd beter is dan het echte werk.*

Ik heb het grootste deel van de dag doorgebracht met het maken van een lijst van alle manieren waarop ik hem allemaal zou kunnen vermoorden, die ik op de achterkant van een bonnetje heb opgeschreven. Nu, opkijkend van mijn minuscule gekrabbel naar de magnetronklok, strijk ik een lucifer af en verbrand het bewijsmateriaal. Precies op dat moment schijnen de lichtbundels van KJ's koplampen door het kleine raam boven de keukengootsteen. Haastig spoel ik de as door de afvoer.

‘Hoe was het op je werk?’ Mijn geveinsde glimlach verschijnt als vanzelf wanneer hij de deur binnenstapt.

Oefening baart kunst.

‘Laten we zeggen dat ik blij ben om thuis te zijn.’

Hij drukt een ruwe kus op mijn voorhoofd en ik word in een onaangename omhelzing getrokken. Ik adem de sterke geur van mannenparfum in wanneer mijn wang tegen zijn borstkas wordt geperst, terwijl elke spier in mijn lichaam verstijft in zijn armen. Hij steekt zijn neus in de lucht en ik bid dat de vanillekaars voldoende is om de rook te verhullen.

Hij heeft duidelijk niet door dat er iets anders is dan anders, want hij richt zijn aandacht nu op de bruine, papieren zakken van zijn favoriete restaurant. ‘Wat ben je toch goed voor me, schat. Serieus, hoe bestaat het dat ik zo heb geboft?’

Het is altijd hetzelfde liedje. Zijn sneue poging om overdreven aardig te doen omdat we ruzie hebben gehad voordat hij vanmorgen naar zijn werk ging. Of liever gezegd: hij stond te tieren en ik bleef staan als een standbeeld tot hij het opgaf. Een vergelijkbare houding als die waarin ik me nu bevind, met mijn handen om het marmeren aanrechtblad geklemd terwijl ik wacht op de onvermijdelijke kritiek op het een of ander. Mijn uiterlijk, de bestelling voor het avondeten, de toestand waarin het huis verkeert... er is altijd iets.

KJ beent naar de restaurantbakjes toe en tilt een deksel op om een blik te werpen op de honderd dollar aan sushi die ik heb besteld. Het is niet eens het beste sushirestaurant van de stad. Hij vindt het goed omdat het het duurste is.

Hij haalt een hand door zijn korte, zwarte haar en draait zich naar me om. 'Je moet het wel vreselijk druk hebben gehad vandaag als je niet eens hebt kunnen koken.'

Daar is de rotopmerking.

'Schenk een glas wijn voor jezelf in en ga lekker zitten, schat. Ik schep wel voor ons op.'

Na een korte aarzeling en zonder verdere opmerkingen van mijn echtgenoot doe ik de deur van de keukenkast open. Mijn continu trillende vingers klemmen zich om een groenblauwe mok. Niet de meest stijlvolle manier om een fles wijn van tweehonderd dollar te drinken, maar mijn laatste wijnglas is zondag tegen de muur van de eetkamer aan diggelen gesmeten. Met zenuwuiteinden die strak staan bij de herinnering, vul ik de mok en loop op mijn tenen de keuken uit. Zodra ik de eetkamer binnenstap, gaat mijn blik als vanzelf naar de bordeauxrode vlek op de grijs-beige muur boven de tafel. Er zijn zichtbare schrobsporen op de plek waar ik een uur lang heb zitten huilen en poetsen.

Ik zal langs de bouwmarkt moeten voor extra verf voordat onze vrienden Sara en Mike vrijdag komen eten. God verhoede dat iemand vraagt waarom onze eetkamer tegenwoordig een muur met een prominente portvlek erop heeft.

'Verdomme!' Zijn bulderende stem weergalmt tussen de muren

en ik zweer dat het huis net zo hevig huivert als ik.

Mijn ademhaling stukt in de trage seconden die wegtikken tussen zijn schreeuw en het moment dat mijn mond opengaat. ‘G-Gaat het?’ Het komt er gedwee en pieperig uit.

‘Ik heb me verdomme gesneden. Haal de verbandtrommel.’

Ik schiet in actie, loop haastig langs de keuken en door de gang naar onze slaapkamer met aangrenzende badkamer. Daar aangekomen rommel ik op mijn gemak wat in het medicijnkastje. Zet ik potjes met pillen anders neer en maak ik in gedachten een lijst met wat er allemaal moet worden aangevuld. Doe ik alsof ik niet weet waar de pleisters liggen. (Recht voor mijn neus.)

Wat een tragisch ongeluk zou het zijn als hij doodbloedde.

‘Cecily!’ scheeuwt hij. ‘Waar blijf je, verdomme?’

Uiteindelijk pak ik het doosje en slenter terug naar de keuken, waar zijn aangeslagen gezicht me opwacht. Hij houdt zijn hand uitgestoken met een gepijnigde uitdrukking die een frons maakt in zijn wenkbrauwen. Het is een minuscuul sneetje in zijn huid, niet dieper dan een papiersnee.

Godallemachtig.

En ik maar hopen dat hij een paar vingers was kwijtgeraakt. Hij heeft zich waarschijnlijk gesneden aan een plastic dekseltje van een van de bakjes met eten of iets vergelijkbaar onnozels.

‘Sorry, ik kon de pleisters...’ Ik trek onhandig aan het papiertje en plak de pleister zachtjes over de minuscule snee. ‘...niet vinden. Ziezo, klaar is Kees. Wat gebeurde er nou?’

‘Waarom liggen onze eetstokjes in dezelfde la als de keukenmessen? De keuken is verdomme allesbehalve klein. Ik zou mijn hand niet in een messenla moeten hoeven steken voor een stel verrekte eetstokjes,’ snauwt hij, voordat hij ervandoor stormt.

Ik staar naar de geopende la – preciezer gezegd: naar het grote, onlangs geslepen keukenmes – en daarna naar zijn rug.

Beter van niet – te veel werk om schoon te maken.

Wanneer ik op mijn plek aan de eettafel ga zitten, ben ik in gedachten alleen maar bezig met de lijst op de achterkant van de verbrande kassabon en heeft mijn eetlust te lijden onder het ge-

wicht van een mogelijke aanklacht wegens moord. Loom duw ik een stuk gember in het rond. Half luisterend naar zijn geklaag over hoe zwaar het is om de financieel directeur te zijn van het bedrijf van zijn vader. Hoewel ik me apathisch voel, moet ik op precies de juiste momenten knikken, hummen en naar adem happen. Het avondeten verloopt vlekkeloos. Na drie jaar begin ik kennelijk eindelijk te leren hoe ik de vrede moet bewaren.

‘Heerlijk gegeten, schat.’ Hij laat zijn servet op zijn lege bord vallen en duwt zijn stoel van de tafel naar achteren.

Zodra vanuit de andere kamer het geblèr van de tv klinkt, haal ik opgelucht adem. Het is het begin van het einde – de zoveelste dag die bijna voorbij is. In ge oefende stilte ruim ik de tafel af, en het daaropvolgende uur neem ik uitvoerig de tijd om de toch al smetteloze keuken schoon te maken. Met een beetje mazzel ligt hij op de bank te slapen tegen de tijd dat ik klaar ben.

Met een beetje mazzel.

De vertraging in zijn ademhaling die aangeeft dat hij slaapt, is een van mijn favoriete geluiden en wordt enkel overtroffen door het geluid van zijn autobanden die elke ochtend onze oprit af rijden. Nu ik zeker weet dat hij onder zeil is voor de nacht, glijp ik uit bed, haal mijn mobieltje van de lader en loop zachtjes naar de badkamer. Ik laat me op de koude tegelvloer zakken en stuur een sms naar een van de twee telefoonnummers die ik uit mijn hoofd heb geleerd. Het toevoegen aan een contactprofiel is gewoonweg geen optie. Wekenlang heeft het nummer met plakband aan de onderkant van het wastafelmeubel in de badkamer gezeten, en elke keer dat KJ bukte om iets uit de onderste lades te pakken, stond ik doodsangsten uit.

Cecily: Is die baan nog steeds beschikbaar?

De tijd tikt weg en ik vraag me af of ik te lang heb gewacht. Het is immers bijna één uur ’s nachts. KJ kwam *John Wick* tegen op kabeltelevisie, en daardoor is mijn routine verpest. In plaats van

nog voor het negenuurjournaal in slaap te vallen, heeft hij vier glazen whisky zonder ijs gedronken en is hij tot middernacht overgebleven. Toen ik halfslachtig opperde dat hij misschien beter kon gaan slapen, beschuldigde hij me ervan dat ik hem probeerde te dwingen om naar bed te gaan zodat ik stiekeme dingen kon gaan doen. *Als een slet.*

Hij zit er niet helemaal naast. Ik heb al zes maanden heimelijk contact met een vrouw die Beryl heet. We hebben elkaar leren kennen op een online forum waar ik beslist niet op zou moeten zitten. Ik durf me niet voor te stellen wat er zou kunnen gebeuren als KJ er ooit achter komt. Een hulpgroep voor vrouwen in een gewelddadige relatie. Daar hoor ik serieus niet thuis.

KJ slaat me niet, zoals de echtgenoten van de vrouwen in die groep doen. Hij scheldt me verrot als hij boos is, maar hij slaat me niet. Hij schreeuwt in mijn gezicht, maar hij slaat me niet. Hij ramt wijnglazen, borden en de gipswand direct naast mijn hoofd aan diggelen, maar hij slaat me niet. En hij heeft er misschien wel een paar keer mee gedreigd of me met zoveel kracht beetgepakt dat er een afdruk achterbleef op mijn huid, maar hij heeft me nog steeds niet daadwerkelijk geslagen. En ik loop al dagen te fantaseren dat ik mijn man ga vermoorden, dus je zou zeggen dat ik de gewelddadige ben van ons tweeën. Toch?

(555)276-9899: De baan is van jou zodra je er klaar voor bent, liefje.

Cecily: Oké. Dank je wel.

(555)276-9899: Ben je er klaar voor?

Cecily: Nou ja, ik was vandaag aan het plannen hoe ik hem ga vermoorden. Waarschijnlijk kan ik beter weggaan, toch?

(555)276-9899: Geef maar een seintje en dan krijg je hulp. Je bent een sterke vrouw en je kunt dit, Cecily.

Zware voetstappen bewegen in de richting van de badkamer en mijn vingers tikken hard op het scherm. *Wissen, wissen, wissen verdomme*. De sms-conversatie verdwijnt in een oogwenk en echt op het nippertje. Wanneer de deurknop wordt omgedraaid, bid ik stilletjes dat Beryl me niet nog een berichtje stuurt. Ze sms't nooit, tenzij ik zelf als eerste contact heb gezocht, maar omdat we midden in een gesprek zaten, weet ik niet zeker of ze niet nog een antwoord zal sturen.

Met een beetje mazzel.

'Wat ben jij verdomme aan het doen?' KJ knippert vlug met zijn ogen om ze te laten wennen aan het felle badkamerlicht.

'Menstruatiepijn. Ik kon niet slapen.' Ik grijp naar mijn buik om geloofwaardig over te komen. We hebben maar zelden seks en hij heeft absoluut geen belangstelling voor mijn badkamergewoonten. Hoewel we getrouwd zijn, betwijfel ik of hij enig idee heeft wanneer ik ongesteld zou moeten zijn. Ik heb nota bene een spiraaltje en kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst echt ongesteld ben geweest, maar hij weet niet eens dat ik anticonceptie gebruik.

Zijn donkere ogen schieten naar de telefoon die op de tegel naast me ligt. In een flits doet hij er een stap naartoe om hem te pakken. 'O ja? Wat doet je verrekte telefoon hier dan? Ik wist wel dat je achter mijn rug om aan het rommelen was. Denk je soms dat ik achterlijk ben, of ben je gewoon zo'n slet dat het je niet kan schelen of je betrap wordt? In *mijn huis*, nota bene!' Hij praat met zoveel consumptie dat mijn gezicht onder het speeksel komt te zitten, terwijl hij neerhurkt met mijn telefoon stevig in zijn vuist geklemd.

Het kost me moeite om adem te halen terwijl ik wacht op zijn volgende zet. Zijn ogen boren zich van een paar centimeter afstand diep in de mijne. Zijn pupillen zijn uitgezet van razernij. Warme, verschaalde whisky-adem overspoelt me terwijl hij ongeduldig begint te worden, wachtend op een antwoord. Ik heb geen idee hoe ik moet reageren. Het lijkt me onverstandig om te zeggen: *'Ik ga bij je weg voordat ik je nog vermoord in je slaap.'* Tegen hem zeggen dat ik vreemdga, zou misschien weleens beter kunnen vallen dan de waarheid. Misschien zou hij me er dan uit schoppen.

Mijn onderlip trilt ongecontroleerd en hij grijnst als een maniak bij het zien van mijn angst.

‘Dus je hebt niets te zeggen? Niets te zeggen omdat het verdomme waar is,’ zegt hij minachtend. Het telefoonscherm breekt wanneer hij zijn vingers aanspant, zodat er een spinnenweb van barsten ontstaat tot in alle hoeken. ‘Succes als je nu nog met je vriendje wilt praten, slet.’

Ik krimp ineen. Het is niet de eerste keer dat hij mijn telefoon kapotmaakt. Morgen zal hij een gloednieuw exemplaar aan huis laten bezorgen, hoogstwaarschijnlijk samen met een ander mooi cadeautje bij wijze van excuses. Het is alleen zo jammer, want voor het eerst in lange tijd had ik het idee dat ik misschien daadwerkelijk weg zou gaan. Althans, ik had het idee dat ik het zou proberen. Niet dat mijn pogingen in het verleden ooit iets hebben opgeleverd.

Zonder de mogelijkheid om contact op te nemen met Beryl, kan ik op geen enkele manier aanwijzingen krijgen over waar ze woont. Of ik het nou leuk vind of niet, ik zit hier op zijn minst nog vierentwintig uur vast.

Zijn gezicht komt nog dichterbij. Dichtbij genoeg om te zoenen – niet dat we dat zouden doen. Sterker nog, bij de gedachte aan zijn lippen op de mijne krijg ik zin om over te geven, direct in zijn mond. ‘Zeg iets, trút.’

Ik krabbel in het rond op de gladde tegels en probeer overeind te komen in mijn wanhoop om enige afstand tussen ons te creëren. Hoewel hij er alles aan doet om me zover te krijgen dat ik mezelf ga verdedigen, weet ik dat het dom is om mijn mond open te doen. Dat is vragen om ruzie, en ik wil vanavond geen ruzie met hem maken. Niet nu we juist een goede avond hadden. Een soort van goed, in elk geval.

Er slaat een scherpe pijn uit mijn schouder wanneer zijn open handpalm er een klap tegen geeft, zodat ik vanuit hurkzit plat op mijn billen beland.

Heeft hij me nou net? Volgens mij heeft hij me net geslagen.

Nee, dat is niet eerlijk. Het was een zacht duwtje, hooguit.

Een tweede klap bevestigt mijn angst.

Hij heeft me geslagen. Eindelijk is het gebeurd – hij heeft me geslagen.

Hij schreeuwt direct in mijn wijd openstaande mond. ‘Zeg iets!’

Ik kan niet voorkomen dat de tranen me in de ogen springen. Ook al geven ze me een gevoel van zwakte waar ik een bloedhekel aan heb.

‘Ik ben er klaar mee,’ fluister ik. Het is een klein wonder dat ik mezelf kan horen boven het oorverdovende rinkelen in mijn schedel uit.

Ik ben er ook klaar mee. Ik moet hier weg.

‘Wat zeg je nou?’

‘Niets. Sorry.’ Ik schud hevig met mijn hoofd. Het was een domme, óérdomme opmerking. Blijkbaar heb ik de afgelopen drie jaar nog niet genoeg geleerd om echt de vrede te bewaren.

‘Je bent er klaar mee? Na alles wat ik voor je heb gedaan? Dit huis, de auto, al die chique spullen van je – ondankbare trut,’ snauwt hij. ‘Príma. Ga maar. Denk je dat ik geen andere meid kan krijgen zoals jij? Waarschijnlijk nog wel knapper, verdomme. Als jij denkt dat je beter kunt krijgen, ga je godvergeten gang. Je komt vanzelf terug – je bent altijd al een geldbeluste slet geweest. Andere mannen zullen dwars door je heen kijken, schat.’

Tot mijn verbazing staat hij op en loopt mokkend de badkamer uit. De deur gaat met een klap dicht, gevolgd door iets wat klinkt als de kastdeur die uit de sponning wordt gerukt. Ik staar voor me uit en probeer de kracht te vinden om op te staan en hem buiten te sluiten. Maar het lijkt wel alsof mijn lichaam aan de koude, harde vloer is vastgelijmd. Glas valt aan diggelen en ik druk me plat tegen de grond.

Dít. Dit is waarom ik mijn mond had moeten houden. Vervolgens wordt het stil in de kamer. Te stil. Na een paar minuten verzamel ik de moed om me moeizaam los te maken van de grond en de badkamerdeur op een kiertje open te zetten.

KJ zit midden in de kamer, die eruitziet als het rampgebied na een tornado. Een afgrijselijke tornado met mooie ogen en een angstaanjagend slechte inborst. De kastdeur hangt scheef in de

scharnieren, de lades van mijn kast liggen in een hoopje op de grond en er sijpelt water langs de muur boven het bed waar hij vermoedelijk het glas dat altijd op mijn nachtkastje staat te pletter heeft gesmeten. En hij zit te huilen. Niet zomaar te huilen, maar hartstochtelijk te snikken. Met diepe uithalen.

Ik beweeg vlug en stilletjes, vul een grote sporttas en wasmand met kleren die ik van het donzige tapijt raap. Zijn gehuil negerend. Ik heb al vaker geprobeerd om weg te gaan en hij heeft me nog nooit zo ver laten komen. Meestal verspert hij me de doorgang, rukt hij mijn kleren uit mijn handen en houdt hij mijn polsen stevig beet tot ik beloof om te blijven.

Dit is niet hoe ik had willen vertrekken. Ik had alles zorgvuldig willen voorbereiden. Ik heb talloze meiden hun plannen zien delen op het forum en ik weet hoe het moet: er moet een ingepakte vluchtas klaarstaan, je moet geld wegsluizen van de gezamenlijke rekening en een plek hebben waar je naartoe kunt. Ik heb in elk geval een plek waar ik naartoe kan en een baan die op me wacht. Ik heb alleen geen flauw idee hoe ik er moet komen.

Hij heeft me geslagen. Vier simpele woorden die zich als een mantra herhalen en die me aansporen, ondanks de knoop in mijn maag en het feit dat ik totaal niet voorbereid ben om te vertrekken.

Alles gaat te makkelijk wanneer ik geruisloos de trap af en de voordeur uit loop. De oprit is donker en voor één keer ben ik dankbaar dat mijn gammele Honda Civic geen plek ‘verdient’ in de garage. Eén obstakel minder op mijn weg. De wasmand in mijn armen ploft neer op de zilverkleurige motorkap van de auto.

Dit is een makkie. Ik kan dit. Appeltje-eitje.

Ik sta in mijn enorme handtas te graaien, zoekend naar sleutels, wanneer ik zijn zware, zwoegende ademhaling achter me hoor.

‘Waag het niet om het portier van die verrekte auto aan te raken. Want ik zweer het, dan vermoord ik je.’

Om een of andere reden voel ik me genooddaakt om naar hem te kijken, en ik zak bijna door mijn benen wanneer ik dat doe. Ik wist niet dat hij een pistool bezat. Hoelang hebben wij verdomme al een pistool in huis?

Mijn hart staat stil wanneer ik kijk naar de man die ik ooit meende lief te hebben.

Die een pistool op me gericht houdt.

Met ogen die gevuld zijn met razernij en een nek die zo strak staat dat de spieren zichtbaar zijn, zonder dat hij er zelfs maar bij trilt. Alle emotie van daarnet in de slaapkamer is verdwenen. Vervangen door het gezicht van een kille psychopaat die niets te verliezen heeft.

Loopt hij al tijden rond met het plan om me te vermoorden, net zoals ik al tijden rondloop met het plan om hem te vermoorden?

‘Kyson. Doe dit niet, alsjeblieft. Doe geen dingen waar je spijt van zult krijgen – alsjeblieft. Het spijt me. Verdomme, het spijt me. Alsjeblieft.’ Elk woord steekt. Elke inademing doet pijn. Maar wanneer het aankomt op vechten of vluchten, ben ik van nature geneigd om te pleasen. Althans, zo noemde mijn vorige therapeut mijn verdedigingsmechanisme. De seconden slepen zich voort terwijl mijn blik heen en weer flitst tussen het pistool en zijn gezicht. ‘Ik hou van je. Dat weet je toch? We hebben problemen, maar die heeft iedereen, nietwaar? Alsjeblieft, schat. Ik hou van jou en jij houdt van mij. We kunnen dit oplossen.’

Zijn grimmige gezicht is praktisch onzichtbaar in het donker, gehuld in maanlicht. Zijn stem gedempt. ‘Cecily, vertel me gewoon of je iemand anders neukt.’

‘Nee. God, nee. Dat zou ik nooit doen. Geloof me alsjeblieft, KJ. Alsjeblieft. Je weet hoeveel ik van je hou. Het spijt me dat ik je zo van streek heb gemaakt.’

‘Je liegt.’

‘Ik zweer het. Het spijt me dat ik je de indruk heb gegeven dat ik zoiets zou doen. Ik zou dat nooit doen. Het spijt me. Alsjeblieft.’ Mijn stem stort in bij het laatste woord. Er is nu niets meer wat ik kan doen om hem over te halen om me niet te vermoorden.

Ik had jaren geleden al moeten vertrekken. Ik ben heus niet achterlijk. Ik wist dat ik statistisch gezien grote kans liep om door hem te worden omgebracht. Toch ben ik gebleven.

‘Het was niet mijn bedoeling om je bang te maken. Ik kon alleen

de gedachte om je kwijt te raken niet verdragen.' Het pistool zakt langs zijn zij omlaag en hij ademt uit. 'Kom mee... het is al laat. Laten we naar bed gaan.'

Ik sluit mijn hand om de autosleutels en glimlach met samengeknepen lippen naar hem. 'Het spijt me.'

Ik smijt de sporttas voor me uit de auto in, klauter er zelf haastig achteraan en sla met mijn vuist het knopje van de deurvergrendeling naar beneden voordat hij tijd heeft om te reageren. De auto komt brullend tot leven, precies op het moment dat KJ naar voren stuift en in razernij met zijn vuisten op de motorkap slaat. Ik zet de auto in de achteruit en schiet naar achteren, met mijn handen in een doodsgreep om het stuur geklemd. De wasmand tuimelt op de grond, zodat mijn eigendommen over het asfalt van de oprit verspreid raken. Zijn gezicht is verwrongen in een horrorfilmachtige schreeuw die ik niet kan horen boven het blèren van de radio uit. Wanneer ik een blik in de achteruitkijkspiegel werp terwijl ik onze slaperige buitenwijkstraat uit scheur, zie ik hem op zijn knieën vallen.

Een pistoolschot blijft uit.